

Alatt

Befagyott tó jegén állunk,
Egyenként dermednek meg az idegvégződéseim.

Recsegő erekkel mozgok,
Nem zavar, mikor megtörik bennem a vér.

Szemöldöködre hullanak a hópelyhek,
Olvadásponti halálnak adsz otthont.

Közben kelyheket lehelsz a levegőbe,
Nyáron is abból iszom.

Talpam alatt a végtelen mélységbe nézek,
Rettegek, hogy visszanéz.

Kihúznál, ha belezuhannék,
Mielőtt a víz mély méterei elfogyasztanak?

A repedő jég súgja a választ a fülembe,
Kicsapódik a lélek és a mellkasomra fagy.

Körbolygó

(dublé)

Ez a világ rá se hederít,
Csak megy végeláthatatlan körben,
Gömböcskék itt-ott, mindig csak alakít,
Újrakezdődő forgásban örökben.

Reggeli kisülés

Kiszáradt bőrű kezem belemarkol a huzatba,
Kicsit megszedülök a hirtelen ébrenléttől,
Végigborzol a hideg levegő.

Kopott lepedővel takarózom,
De túl illékony ahhoz, hogy ne fázzak,
Megremegek a felismeréstől.

Par óras emlékek jutnak az eszembe,
A szám szárazságtól repedezik,
Pont úgy fekszem, hogy a torkomat nyomják a párnák,
Tapintható éhségtől korog a gyomrom.

Az oldalamba fordulok, hogy kicsit körülnézzek,
Kócos ruhacsomók hevernek szanaszét,
Mellettem napbarnított bőr emelkedik fel és alá,
Megrémülök a nyugalmától.

Elidőzik a tekintetem a mellkas vonalain,
Megcsodálom a végtagok találkozási pontjait,
Megrázom a fejem és elnézek mellette.

Hagyom, hogy szétterüljek,
Hallom, ahogy mellettem az alvás ritmusos szuszogása abbamarad,
A hatamra fordulok és hirtelen nem hiszek semmiben.